

«Θα σας ξανασυναντήσω εκεί»

/ [Πεμπτουσία](#)

image not found or type unknown

Εμφάνιση της Παναγίας Φανερωμένης Λευκάδας σε ένα ζευγάρι Βολιωτών

Ένα απόγευμα, το Καλοκαίρι του 2012, κατά την διάρκεια του Αποδείπνου, ένα ζευγάρι στέκονταν για αρκετή ώρα ακίνητο μπροστά στην εικόνα της Παναγίας. Όταν ρωτήσαμε να μας εξηγήσουν την αιτία αυτής της στάσης τους μας διηγήθηκαν τα εξής:

Είχαμε βρεθεί στη Λευκάδα, πριν δύο χρόνια, για διακοπές. Την τελευταία ημέρα καθώς αποχαιρετούσαμε τους ιδιοκτήτες των ενοικιαζομένων δωματίων όπου είχαμε διαμείνει, μας ρώτησαν αν μέσα σε όσα επισκεφτήκαμε στο νησί ήταν και το Μοναστήρι της Παναγίας της Φανερωμένης. Εμείς τότε δεν είχαμε επαφή με την Εκκλησία και το να επισκεφθούμε ένα Μοναστήρι, και μάλιστα κατά τις ημέρες των διακοπών, ήταν από τα πράγματα που δεν θα προγραμματίζαμε. Όμως μιας και είχαμε αρκετό χρόνο και μας είπαν ότι η Μονή είναι κοντά αποφασίσαμε να δούμε και αυτό το «αξιοθέατο» (έτσι το αντιλαμβανόμασταν).

Καθώς ανηφορίζοντας προσπεράσαμε το χωριό Φρύνι, αμφιβάλλαμε για το αν είχαμε ακολουθήσει τη σωστή κατεύθυνση. Σε κάποιο σημείο του δρόμου λίγο πριν τη Μονή, όπου κατεβαίνει ένας χείμαρρος και ο δρόμος σχηματίζει πέταλο, συζητούσαμε την απορία μας.

Τότε συναντήσαμε μια γυναίκα που κατέβαινε από τον λόφο. Το παράστημά της ήταν επιβλητικό, φορούσε μακριά ανοιχτόχρωμα ρούχα και όλη η εμφάνισή της ήταν εντυπωσιακή. Όταν την πλησιάσαμε σταθήκαμε και τη ρωτήσαμε εάν γνωρίζει πού είναι η Μονή της Παναγίας και αν πηγαίναμε σωστά. Τότε αυτή μας απάντησε με μελίχια καθαρή φωνή: «Σωστά πηγαίνετε. Το Μοναστήρι είναι λίγο πιο πάνω. Και εγώ από εκεί έρχομαι και σε λίγο θα επιστρέψω. Και εγώ εκεί μένω. Θα σας ξανασυναντήσω εκεί». Ήταν η φωνή της σαν δροσερή αύρα μέσα στο κάμα του μεσημεριού.

Την ευχαριστήσαμε και συνεχίσαμε τον δρόμο. Καθώς όμως βρεθήκαμε στην απέναντι πλευρά στο πέταλο του δρόμου, κοιτάξαμε να δούμε ξανά αυτή την γυναίκα, αλλά δεν υπήρχε πουθενά κανείς. Σκεφθήκαμε ότι ίσως να λιποθύμησε από τον καύσωνα, και αφού σταματήσαμε κατεβήκαμε να την βρούμε. Αλλά μάταια. Φωνάξαμε, τρέξαμε προς τα κάτω, αλλά καμία απόκριση. Είχαμε αρχίσει να σαστίζουμε. Μπήκαμε τέλος στο αμάξι μας και μείναμε αμήχανοι και ακίνητοι για αρκετή ώρα. Όταν ξεκινήσαμε κανείς δεν είχε διάθεση να συζητήσουμε.

Βρισκόμασταν σε βαθειά απορία.

Μετά από λίγα μέτρα φθάσαμε στη Μονή. Ήταν μεσημέρι και δεν είχε κόσμο. Και εμείς, ως τουρίστες παρά ως προσκυνητές, επισκεπτόμασταν και περιεργαζόμασταν τις αυλές, το Μουσείο, την θέα προς τη θάλασσα, χωρίς να μπορούμε στον Ιερό Ναό της Παναγίας. Για εμάς τότε αξία είχαν όλα τα υπόλοιπα. Όλη αυτή την ώρα δε, συνεχίζονταν η αμήχανη σιωπή μας. Μετά από λίγα λεπτά πήραμε τον δρόμο προς την έξοδο και καθώς βλέπαμε άλλους να μπαίνουν στον Ιερό Ναό, νωχελικά τους ακολουθήσαμε από περιέργεια.

Είχαμε καιρό να μπορούμε σε Εκκλησία και γι' αυτό μας δημιουργούσε κατάνυξη το καθετί. Καθίσαμε και η σκέψη μας ξεκουράζονταν μαζί με το σώμα μας. Κάποια στιγμή προσέξαμε ότι όλοι έμπαιναν στο δεξιό μέρος του Ιερού και προσκυνούσαν. Αφού έφυγαν όλοι σηκώθηκε πρώτα ο σύζυγός μου και πήγε και αυτός στο χώρο εκείνο. Στεκόταν ακίνητος και κοιτούσε αποσβολωμένος προς μία εικόνα. Εγώ τον κοιτούσα με ανησυχία διότι δεν είναι άνθρωπος που εντυπωσιάζεται ή εκδηλώνεται εύκολα. Πήγα κοντά του να τον ρωτήσω τί συμβαίνει. Όταν αντίκρισα την Εικόνα που κοιτούσε έχασα τη γη κάτω από τα πόδια μου.

Στην Εικόνα της Παναγίας της Φανερωμένης αναγνωρίσαμε τη γυναίκα που είχαμε συναντήσει στον δρόμο προηγουμένως. Το πρόσωπό της, το χαμόγελό της, τα ρούχα της ήταν ξανά μπροστά μας. Καθώς από τα μάτια μας έτρεχαν δάκρυα θυμηθήκαμε ότι μας είχε πει: «Θα σας συναντήσω ξανά εκεί στο Μοναστήρι».

Μετά από αυτή την συνάντηση άλλαξε η ζωή μας. Αναζητήσαμε τον Θεό και γνωρίσαμε την Εκκλησία Του. Καταλάβαμε ότι είμαστε μέλη του Σώματος του Χριστού και ότι η Εκκλησία είναι το υπόλοιπο Σώμα Του. Εξομολογούμαστε και κοινωνούμε τακτικά διότι εκεί βρήκαμε το αληθινό νόημα της ζωής.

Πηγή: Περιοδικό «Φανερωμένη», Τριμηνιαία έκδοση, τ. 28 Απρίλιος-Ιούνιος 2017.